

Door JAN Vollaard
AMSTERDAM, 6 SEPT. „Ik heb vaak in grote musicalproducties met een uitgebreide rolbezetting gestaan. Ik raakte een beetje uitgekeken op het feit dat het in musicals tegenwoordig alleen nog maar om entertainment draait. Musical lijkt steeds meer op televisie. In Charlie heb ik ervoor gekozen om alle rollen zelf te spelen, juist omdat er serieuze zaken aan de orde komen. Neem de scene waarin de jonge Charlie seksueel wordt misbruikt door zijn psychiater. Ik speel beide rollen, waardoor ik tegelijk de *good guy* en de *bad guy* ben. Het publiek wordt gedwongen om zich met de personages te identificeren, zodanig dat het ze hopelijk aan het denken zet. Zo'n grote suikerspin van een niks-aan-de-hand-musical ben je bij wijze van spreken alweer vergeten als je het theater uit loopt.“

De Amerikaanse operazanger en musicalacteur Mark Janicello produceert, regisseert en speelt alle rollen in zijn zelfgeschreven *One Man Musical Charlie*, over een teleurgestelde nachtclubzanger in Berlijn die zijn veelbewogen leven overziet. In flashbacks komen zaken als incest, drugsverslaving en de zoektocht naar zijn seksuele identiteit aan de orde. Behalve imitaties van Maria Callas, Diana Ross en Broadwayster Ethel Merman brengt hij rock, funk en typische musicalnummers op muziek van componist Bela Fischer. De voorloper in Duitsland populairde Janicello speelde eerder in opera- en musicalproducties als *Romeo & Julia*, *Ophélie*, *Grease*, *Jesse Christ Superstar* en het zelfgeschreven *Electric*.

MARK JANICELLO OVER

One Man Musical

Foto Lex van Rossen

The Musical. In 1992 werd hij uitgeroepen tot 'America's Best Street Performer' met zijn act als Elvis Presley en Luciano Pavarotti in één persoon.

„Charlie is tot op zekere hoogte

autobiografisch. Omdat er zware onderwerpen aan de orde komen, heb ik erop toegezien dat de muziek zo toegankelijk mogelijk is. Bij een scene tijdens de Berlijnse Love Parade bijvoorbeeld, zit een

luchtig housemuziekje waarbij ik een dialoog tussen de twee mannelijke geliefden opvoer. De glamour en glitter die bij een musical horen, worden gewaarborgd door het feit dat een groot deel zich in een travestieclub afspeelt. Ik kan mezelf in dertig seconden van een man tot een vrouw omkleeden. Hoewel ik moet toegeven dat ik tot de leukste travestieten aller tijden behoor.

„Maria Callas kan ik heel aardig nadoen. Toen ik nog operazanger was, imiteerde ik mijn tegenspeelsters in de kleedkamer. Eigenlijk is het niet meer dan een trucje. Niet als Elvis en Pavarotti, die in klankkleur heel dicht bij elkaar liggen. *It's now or never* was niets anders dan een rockende versie van *O sole mio*. In deze *One Man Musical* kan ik alle facetten van mijn vak bevreemen. Dat is zwaar voor de stembanden en het uithoudingsvermogen, maar ik zorg goed voor mezelf en met de jaren is mijn stem er alleen maar krachtiger op geworden.“

„Elfvancigingen kan ik me niet veroorloven. Soms vraag ik me wel eens af wat ik me op de hals gehaald heb, door alles in eigen hand te houden. Ik ben zestien uur per dag bezig met produceren, spelen en mezelf regisseren. 's Avonds troost ik me met de gedachte dat Charlie werkelijk ergens over gaat. En vergis je niet bij al die sombere onderwerpen: er zit een heleboel humor in.“

Mark Janicello in *Charlie*: 5 t/m 17 september Werkteater, Amsterdam (kasus 020 3308832, www.werkteater.com)

NRC HANDELSBLAD

MAANDAG 6 september 2004

Door Jan Vollaard

Foto: Lex van Rossen

MARK JANICELLO over ONE MAN MUSICAL

"Ik heb vaak in grote musicalproducties met een uitgebreide rolbezetting gestaan. Ik raakte een beetje uitgekeken op het feit dat het in musicals tegenwoordig alleen nog maar om entertainment draait. Musical lijkt steeds meer op televisie. In Charlie heb ik ervoor gekozen om alle rollen zelf te spelen, juist omdat er serieuze zaken aan de orde komen. Neem de scene waarin de jonge Charlie seksueel wordt misbruikt door zijn psychiater. Ik speel beide rollen, waardoor ik tegelijk de *good guy* en de *bad guy* ben. Het publiek wordt gedwongen om zich met de personages te identificeren, zodanig dat het ze hopelijk aan het denken zet. Zo'n grote suikerspin van een niks-aan-de-hand-musical ben je bij wijze van spreken alweer vergeten als je het theater uit loopt."

De Amerikaanse operazanger en musicalacteur Mark Janicello produceert, regisseert en speelt alle rollen in zijn zelfgeschreven *One Man Musical "Charlie"*, over een teleurgestelde nachtclubzanger

in Berlijn die zijn veelbewogen leven overziet. In flashbacks komen zaken als incest, drugsverslaving en de zoektocht naar zijn seksuele identiteit aan de orde. Behalve imitaties van Maria Callas, Diana Ross en Broadwayster Ethel Merman brengt hij rock, funk en typische musicalnummers op muziek van componist Belá Fischer. De vooral in Duitsland populaire Janicello speelde eerder in opera- en musicalproducties als *Romeo & Julia*, *Orpheus*, *Grease*, *Jesus Christ Superstar* en het zelfgeschreven *Elvis: The Musical*. In 1992 werd hij uitgeroepen tot 'America's Best Street Performer' met zijn act als Elvis Presley en Luciano Pavarotti in één persoon.

"Charlie is tot op zekere hoogte autobiografisch. Omdat er zware onderwerpen aan de orde komen, heb ik erop toegezien dat de muziek zo toegankelijk mogelijk is. Bij een scène tijdens de Berlijnse Love Parade bijvoorbeeld, zit een luchtig housemuziekje waarbij ik een dialoog tussen de twee mannelijke geliefden opvoer. De glamour en glitter die bij een musical horen, worden gewaarborgd door het feit dat een groot deel zich in een travestieclub afspeelt. Ik kan mezelf in dertig seconden van een man tot een vrouw omkleden. Hoewel ik moet toegeven dat ik tot de lelijkste travestieten aller tijden behoor."

"Maria Callas kan ik heel aardig nadoen. Toen ik nog operazanger was, imiteerde ik mijn tegenspeelsters in de kleedkamer. Eigenlijk is het niet meer dan een trucje. Net als Elvis en Pavarotti, die in klankkleur heel dicht bij elkaar liggen. *It's Now Or Never* was niets anders dan een rockende versie van *O sole mio*. In deze *One Man Musical* kan ik alle facetten van mijn vak botvieren. Dat is zwaar voor de stembanden en het uithoudingsvermogen, maar ik zorg goed voor mezelf en met de jaren is mijn stem er alleen maar krachtiger op geworden.

"Divaneigingen kan ik me niet veroorloven. Soms vraag ik me wel eens af wat ik me op de hals gehaald heb, door alles in eigen hand te houden. Ik ben zestien uur per dag bezig met produceren, spelen en mezelf regisseren. 'sAvonds troost ik me met de gedachte dat Charlie werkelijk ergens over gaat. En vergis je niet bij al die sombere onderwerpen: er zit een heleboel humor in."